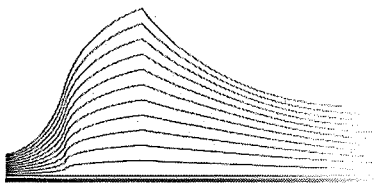

L

Kopie
Afgeleverd aan: ondernemingsrechtbank Gent, afdeling
Gent

169165

Uitgifte

Repertoriumnummer 2025 / 494
Datum van uitspraak 20 januari 2025
Rolnummer 2023/AR/1481

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

■ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

zevende kamer

COVER 01-00004185366-0001-0025-01-01-1

2. FEITEN EN VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

- 2.1. ████████ is een Amerikaanse fotograaf. ████████ stelt dat hij gespecialiseerd is in reis-, landschaps- en architecturale fotografie en dat hij zijn werken onder meer publiceert op zijn eigen website (www.██████████.com), Facebook, Instagram, Twitter en LinkedIn.
- 2.2. ROULARTA is een Belgische multimedagroep en is onder andere eigenaar van de website www.femmesdaujourdhui.be.
- 2.3. De raadsman van ████████ verweet ROULARTA bij aangetekend schrijven van 20 oktober 2020 een inbreuk op art. XI.165, §1 WER gezien foto's zonder voorafgaande toestemming werden gereproduceerd en gepubliceerd op de websitepagina <https://www.femmesdaujourdhui.be/loisirs/tourisme/5-ohoses-a-ne-pas-rater-dans-la-:eni-on-midi-pyrenees/>. Geïntimeerde werd in gebreke gesteld om onmiddellijk en ten laatste binnen 24 uur elk verder gebruik van de auteursrechtelijk beschermde foto's van ████████ te staken en elke in bijlage opgesomde foto te verwijderen. ████████ maakte aanspraak op de betaling van een schadevergoeding van 19.656,00 euro. (stuk 4 ████████)

Zowel ████████ als ROULARTA leggen de foto voor onder hun stuk 1.

- 2.4. ROULARTA liet bij schrijven van 23 oktober 2020 weten dat zij de redactie van Femmes d'Aujourd'hui meteen de nodige opzoekingen heeft laten doen en dat zij er redelijkerwijze van uitging dat haar partner – die het artikel en de foto's heeft aangeleverd – de noodzakelijke rechten had, terwijl uit het schrijven van de raadsman van ████████ dient afgeleid te worden dat dit niet zo was, zodat zij de opdracht heeft gegeven om de foto onmiddellijk te verwijderen uit het artikel. De berekende vergoeding werd betwist en ROULARTA wees er op dat er geen bewijs was met betrekking tot de beweerde rechten van de auteur (stuk 3 Roularta).
- 2.5. De raadsman van ████████ antwoordde bij schrijven van 23 en 30 oktober 2020 (deze briefwisseling wordt niet als stuk voorgelegd). ROULARTA bevestigde bij schrijven van 16 november 2020 haar standpunt en zij verzocht om een redelijk voorstel (stuk 4 Roularta).
- 2.6. ROULARTA wijst er in conclusie op dat zij vanaf juli 2021 vanwege de raadslieden van ████████ nog meerdere ingebrekestellingen en ontwerpen van dagvaardingen mocht ontvangen voor verschillende auteurs/fotografen (met verwijzing naar haar stuk 15).
- 2.7. Bij exploit van 25 oktober 2021 ging ████████ over tot dagvaarding om te verschijnen voor de ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent.

- 2.8. Bij bestreden vonnis van 15 september 2022 oordeelde de ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent als volgt:

“Zegt voor recht dat de stukken 16 t.e.m. 20 van verweerster uit de debatten dienen te worden geweerd;

Verklaart de vordering van de heer ██████████ ontvankelijk en ten dele als volgt gegrond,

Veroordeelt NV ROULARTA MEDIA GROUP tot betaling van een bedrag van 478,92 C, te vermeerderen met de intresten aan de gewone rentevoet vanaf 25.10.2021 tot de datum van volledige betaling, en wijst haar af van het meer gevorderde.

Verwijst NV ROULARTA MEDIA GROUP tot 1/3 van de dagvaardingskosten die in totaal begroot worden op 267,16 € en op de herleide rechtsplegingsvergoeding van 175 C.

Veroordeelt eiser tot betaling van 2/3 en verweerster tot 1/3 van het rolrecht, in zijn totaliteit begroot op 165 € aan de Belgische Staat / FOD Financiën die instaat voor de inning.”.

3. VORDERINGEN EN STANDPUNTEN VAN PARTIJEN IN HOGER BEROEP

- 3.1. Voor een uiteenzetting van de grieven, het voorwerp van de eisen en de argumentatie van partijen verwijst het hof naar de procedurestukken in hoger beroep.
- 3.2. Appellant vordert in het beschikkend gedeelte van zijn syntheseconclusie (letterlijke weergave):

“

- *Het hoger beroep van de heer ██████████ ontvankelijk en gegrond te verklaren,*
- *Opnieuw rechtdoende, het vonnis van de eerste rechter gedeeltelijk te hervormen en te oordelen zoals de eerste rechter had dienen te oordelen, en dienvolgens:*
- *Het vonnis van de eerste rechter te bevestigen voor zover zij voor recht zei dat ROULARTA het auteursrecht van de heer ██████████ heeft geschonden door de foto van de heer ██████████ te gebruiken zonder zijn toestemming, zonder naamsvermelding en zonder hem een vergoeding te betalen.*

- *In hoofdorde:*
  - ROULARTA te veroordelen tot betaling aan de heer LANGLEY van het op basis van de tarieven van OnLineArt berekende bedrag van € 19.656,00, te vermeerderen met de compensatoire interesten a rato van de intrestvoet van toepassing ingevolge de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties tot aan de datum van de dagvaarding en met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding.
  - ROULARTA te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 15% van het totaal verschuldigde bedrag met een minimum van € 125,00, te weten € 2.948,40, te verhogen met de gerechtelijke intresten vanaf de datum van betekening van onderhavige dagvaarding.

- *In ondergeschikte orde:*
  - ROULARTA te veroordelen tot betaling aan de heer ██████ van het op basis van het gemiddelde tussen de tarieven van OnLineArt en van SOFAM berekende bedrag van € 10.568,16 te vermeerderen met de compensatoire interesten a rato van de intrestvoet van toepassing ingevolge de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bi handelstransacties tot aan de datum van de dagvaarding en met d gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding.
  - ROULARTA te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 15% van het totaal verschuldigde bedrag met een minimum van € 125,00, te weten € 1.585,22, te verhogen met de gerechtelijke intresten vanaf de datum van betekening van onderhavige dagvaarding.

- *In meest ondergeschikte orde:*
  - ROULARTA te veroordelen tot betaling aan de heer ██████ van het bedrag berekend op basis van de SOFAM-tarieven van € 1.480,32, te vermeerderen met de compensatoire interesten a rato van de intrestvoet van toepassing ingevolge de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties tot aan de datum van de dagvaarding en met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding.
  - ROULARTA te veroordelen tot betaling aan de heer ██████ van de aanvullende schadevergoeding van 15% van het totale bedrag met een minimum van € 125,00, zijnde € 222,04, te vermeerderen met rente vanaf de datum van betekening van de dagvaarding.

- *In elk geval ROULARTA te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding aan het bedrag van 2.600,00 EUR per aanleg, de kosten van de dagvaarding ten bedrage van € 267,14, de kosten van het*

verzoekschrift hoger beroep ten bedrage van 24,00 EUR en de andere procedurekosten.”.

- 3.3. Geïntimeerde vordert in het beschikkend gedeelte van haar syntheseconclusie (letterlijke weergave):

“Concluante verzoekt uw Hof gelet op voormelde middelen om het vonnis a quo deels te hervormen en dienvolgens:

- a) de vordering van appellant af te wijzen als ongegrond;*
- b) ondergeschikt, het verschuldigde bedrag voor het gebruik van de foto te matigen tot een in casu redelijk bedrag van 30 euro;*
- c) uiterst ondergeschikt, de schadevergoeding van appellant te matigen tot het SOFAM-tarief in basisbedrag, i.e. 127,71 euro.*
- d) appellant te veroordelen tot de kosten van het geding, in hoofde van concluante begroot op een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 3.000,00 euro voor de procedure in eerste aanleg en 3.000,00 euro voor de procedure in hoger beroep, zo niet de gerechtskosten om te slaan waarbij elke partij zijn eigen kosten draagt;*
- e) appellant te veroordelen tot betaling van de rolrechten, te betalen op uitnodiging van de FOD Financiën.”.*

4. BEOORDELING

4.1. De toelaatbaarheid van het hoofd- en incidenteel beroep

- 4.1.1. Een exploit van betekening aan ROULARTA ligt niet voor. Er wordt ook niet voorgehouden dat een betekening verricht werd. Het hoofdberoep is tijdig en regelmatig naar vorm, wat trouwens niet betwist wordt.

ROULARTA voert geen middelen van ontoelaatbaarheid van het hoger beroep aan. Ook het hof stelt geen ambtshalve op te werpen middelen van ontoelaatbaarheid van het hoger beroep vast.

Het hoofdberoep is bijgevolg toelaatbaar.

- 4.1.2. ROULARTA tekent (impliciet) incidenteel beroep aan daar zij vordert de oorspronkelijke vordering ongegrond te verklaren en in ondergeschikte orde de vordering te matigen. Het incidenteel beroep werd gesteld bij eerste conclusie van 4 december 2023.

In toepassing van artikel 1054 van het Gerechtelijk Wetboek is ook het incidenteel beroep toelaatbaar.

4.2. Gegrontheid van het hoofd- en incidenteel beroep

A. Inbreuk op het auteursrecht.

- 4.2.1. LANGLEY verwijt aan ROULARTA een inbreuk op zijn auteursrecht door het gebruik van de foto van het viaduct van Millau.

In eerste aanleg betwistte ROULARTA de ingeroepen auteursrechtelijke bescherming.

De eerste rechters besloten dat LANGLEY aantoont dat de foto auteursrechtelijke bescherming geniet. ROULARTA heeft hiertegen geen incidenteel beroep ingesteld.

ROULARTA betwist het auteursrechtelijk beschermd karakter van de foto niet meer, noch dat LANGLEY als auteur en/of auteursrechthebbende dient beschouwd te worden.

- 4.2.2. ROULARTA verwijt aan LANGLEY een inbreuk op zijn ‘stelplicht’ gezien hij van bij aanvang had moeten duiden waarin de persoonlijke keuzes van zijn werk gelegen zijn en waarom hij auteursrechten zou moeten hebben, waarop zij hem meerdere keren heeft gewezen (cf. stukken 3-4 Roularta). Zij stelt dat LANGLEY hieraan geen gevolg gaf maar dat hij toch een procedure opstartte.

ROULARTA wijst er op dat slechts ná het starten van de procedure bewijzen werden voorgelegd dat LANGLEY wel degelijk auteur was van de kwestieuze foto (cf. de Metadata van de foto – stuk 7 Langley en een ‘Certificate of Registration’ (registratie-attest) in de VS – stuk 6 Langley) en dat argumenten naar voor werden gebracht dat aan de foto auteursrechtelijke bescherming zou verbonden zijn.

ROULARTA vordert de ongegrondverklaring van de vordering op grond van de miskennis van deze stelplicht in hoofde van LANGLEY.

De persoon die de auteursrechtelijke bescherming van een werk inroept moet de elementen aanduiden en invullen die volgens hem het oorspronkelijk karakter van het werk bepalen. Dit is de stelplicht, die in het verlengde ligt van de bewijslast van de eisende partij in toepassing van artikel 870 Ger.W. De stelplicht houdt in dat de vermeende auteur een nauwkeurige en objectieve beschrijving moet geven van zijn werk of onderdelen en de concrete elementen moet aanduiden die het oorspronkelijk karakter van het werk bepalen, in de zin dat zij de uitdrukking vormen van zijn persoonlijkheid en uitdrukking geven aan vrije en creatieve keuzes die hij heeft gemaakt. (Antwerpen 23 maart 2022, *Computerr. (NL) 2022*, afl. 6, 442, nr. 17, met noot K. SCHEERLINCK en R. SCHOEFS, “Originaliteit van software en de positieve stelplicht”.)

De stelplicht heeft betrekking op de bewijslast dat het werk voldoet aan de voorwaarden voor auteursrechtelijke bescherming onder het toepasselijke regime.

Het gebrek aan het leveren van dit bewijs vóórdát tot dagvaarding wordt overgegaan, heeft niet tot gevolg dat de vordering ongegrond is, noch ontnemt dit aan de eisende partij het recht om dit bewijs te leveren hangende de procedure. De houding van de eisende partij kan desgevallend wel in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de gevorderde schadevergoeding en het rechtsmisbruik.

4.2.3. LANGLEY toont aan dat ROULARTA de foto heeft gepubliceerd op de website van Femmes d’Aujourd’hui zonder dat zij de vereiste voorafgaande toestemming had verkregen.

LANGLEY toont een schending aan van art. XI.165, § 1 eerste lid WER (schending van de vermogensrechten) en art. XI.165, §2 WER (schending van de morele rechten: recht om de foto bekend te maken, recht op het vaderschap van de foto en het recht op integriteit van de foto).

B. De schadevergoeding.

1) Vorderingen en standpunten van partijen

4.2.4. LANGLEY vordert in hoofdorde een vergoeding ten bedrage van 19.656,00 euro en een vergoeding van 15 % voor de opsporing en sanctionering van inbreuken op het auteursrecht (2.948,40 euro) voor:

- de schending van zijn vermogensrechten bestaande uit:
  - de gederfde licentievergoeding, berekend volgens het OnLineArt-tarief aan 30,00 per maand x het aantal maanden (63) dat de foto online heeft gestaan (basisbedrag 1.890,00 euro) en verhoogd met 10% per 100.000 bezoekers (nieuw basisbedrag 4.914,00 euro),
  - een verhoging van 200 % voor het onrechtmatig gebruik zonder toestemming (9.828,00 euro),
- schending van zijn morele rechten begroot op een verhoging van 100% bij gebrek aan naamsvermelding (4.914,00 euro).

In ondergeschikte orde vordert LANGLEY een vergoeding ten bedrage van 10.568,16 euro berekend als een gemiddelde van de OnLineArt-tarieven (19.656,00 euro) en de SOFAM-tarieven (1.480,32 euro), meer een vergoeding van 15% (1.585,22 euro)

In de meest ondergeschikte orde vordert LANGLEY een vergoeding ten bedrage van 1.480,32 euro, meer een vergoeding van 15% (222,04 euro), bestaande uit:

- het basisbedrag van 246,72 euro, vermeerderd met 50% gelet op de duurtijd (63 maanden of meer dan 2 jaar) (nieuw basisbedrag 370,08 euro),
- verhoogd met 200% wegens ontbreken toestemming (740,16 euro),
- verhoogd met 100% wegens gebrek aan naamsvermelding (370,08 euro).

4.2.5. ROULARTA werpt op dat de gevorderde schadevergoedingen excessief zijn en dienen gematigd te worden tot een bedrag van 30,00 euro, ondergeschikt 127,71 euro daar:

- LANGLEY geen enkele poging heeft ondernomen om tot een minnelijke oplossing te bekomen,
- enkel de werkelijke schade kan vergoed worden: LANGLEY blijft in gebreke licentie-overeenkomsten voor te leggen en de foto is beschikbaar op een beeldbank,
- de OnLineArt-tarieven exorbitant hoog zijn,
- niet meer kan gevorderd worden dan een bedrag dat verschuldigd is wanneer er wel toestemming wordt gegeven voor misbruik,
- ROULARTA het slachtoffer is van 'auteursrecht-trollen',
- er sprake is van rechtsmisbruik.

2) Principes

4.2.6. Op grond van art. XI.335, §1 WER geldt als principe dat de benadeelde recht heeft op de vergoeding van elke schade die hij door een inbreuk op een auteursrecht lijdt.

De Handhavingsrichtlijn 2004/28 (van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele eigendomsrechten - *Publicatieblad van de Europese Unie L 157 van 2 juni 2004*) benadrukt dat zeker rekening dient gehouden te worden met "alle" passende aspecten die de schade uitmaakt, met verwijzing naar de negatieve economische gevolgen die de benadeelde ervaart, waaronder winstderving, maar ook de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten, alsook met de morele schade die de rechthebbende door de inbreuk heeft geleden. Gelet op het exemplatieve karakter van deze lijst van aspecten, kunnen rechterlijke instanties ook nog met andere aspecten rekening houden en dus met alle omstandigheden eigen aan het voorliggende geval (H. VAN HEES, *Handboek intellectuele rechten* (gebonden editie), Intersentia, 2020, 709).

Een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht maakt een onrechtmatige daad uit in de zin van artikelen 1382-1383 oud BW, waardoor de schadeloosstelling gebeurt aan de hand van de principes van de quasi-delictuele aansprakelijkheid. Het betreft een objectieve aansprakelijkheid zodat de goede trouw in hoofde van de inbreukmaker niet ter zake doet.

De benadeelde partij heeft binnen de voorwaarden van artikel 1382 oud BW recht op “de vergoeding van elke schade die zij door de namaak of de inbreuk lijdt” (cf. art. XI.334 – 335 WER). De benadeelde heeft recht op een *integrale vergoeding* van de *werkelijk geleden schade*.

De schade wordt traditioneel begroot op grond van de gederfde winst, de “*lucrum cessans*” en/of de geleden verliezen, de “*damnum emergens*”. In bepaalde gevallen kan ook sprake zijn van morele schade (zie o.m. H. VANHEES, o.c., p. 304).

Eén element van de werkelijk geleden schade kan worden becijferd door de misgelopen licentievergoedingen. Dit betreft de betalingen die de auteur in kwestie zou hebben ontvangen indien de inbreukmaker toestemming had.

Het hof van beroep te Antwerpen heeft in haar arresten op duidelijke wijze uiteengezet op welke wijze gebruikelijk een vergoeding wordt overeengekomen voor het gebruik van een auteursrechtelijk beschermd werk (cf. stuk 27-28 Roularta en stuk 15-16 Langley; M. JANSSENS, “*Noot met duiding bij andere ‘OnLineArresten’ van het hof van beroep te Antwerpen*”, IRDI 2024, afl. 1, 47-50; S. GEIREGAT, “*Online auteursrechtinbreuken: Hof Antwerpen zet bescherming, schadevergoeding en gevolgen rechtsmisbruik op scherp.*”, NJW 2024, nr. 511, 942 e.v.; S. GEIREGAT, “*Schadevergoeding en rechtsmisbruik bij online auteursrechtinbreuken: arresten van het hof te Antwerpen*, <https://ie-forum.be> en de aldaar te raadplegen arresten).

Het hof vat deze alhier als volgt samen:

- de auteur stelt het werk ter beschikking via een *beelddatabank*, waarbij de auteur zijn toestemming verleent aan de houder van dergelijke databank om zijn werken op te nemen in deze databank tegen een bepaalde vergoeding;
- de auteur maakt gebruik van de zogenaamde *Creative Commons* (of gelijkaardige) licentie waarbij de auteur geen recht op een vergoeding verwerft indien de gebruiker zich strikt houdt aan de licentievoorwaarden;
- de vergoeding wordt overeengekomen tussen de auteur en de (potentiële) gebruiker via *onderhandelingen*.

Het bepalen van dit bedrag vergt een oordeel over een hypothetische situatie. De bewijslast omtrent de omvang van de schade rusten in beginsel op de auteur. De auteur dient in beginsel *concrete bewijzen* voor te leggen.

Indien de auteur werk ter beschikking stelt via een beelddatabank, kunnen desgevallend stukken voorgelegd worden die aantonen welke vergoeding de houder van deze databank vraagt aan de gebruiker.

Indien de auteur onderhandelt met een (potentiële) gebruiker over de vergoeding voor het beoogde gebruik van het werk, kunnen desgevallend stukken worden voorgelegd welke vergoeding in het verleden werd onderhandeld voor gelijkaardige of vergelijkbare werken.

- 4.2.7. Indien de omvang van de geleden schade op geen andere wijze kan bepaald worden, kan de rechter de schadevergoeding in redelijkheid en billijkheid vaststellen op een **forfaitair bedrag** overeenkomstig artikel XI.335, § 2, lid 1 WER, op basis van elementen zoals ten minste het bedrag aan vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het werk te gebruiken.

Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer er geen voorafgaande overeenkomsten kunnen voorgelegd worden die vergelijkbaar of gelijkaardig zijn met het werk in kwestie. Alsdan kan de auteur geen concrete bewijzen voorleggen.

De tarieven die worden gehanteerd door erkende (Belgische) beheersvennootschappen kunnen als aanknopingscriterium gehanteerd worden ter bepaling van het (redelijk en billijk) bedrag dat de auteur zou ontvangen hebben indien er voorafgaandelijke toestemming zou geweest zijn.

- 4.2.8. De auteur hanteert de tarieven van OnLineArt (stuk 5 Langley), als zijnde een Belgische beheersorganisatie die wereldwijde licenties aanbiedt voor werken van kunstenaars.

Bij nazicht van de voor het publiek toegankelijke gegevens in de Kruispuntbank van ondernemingen blijkt dat OnLineArt een coöperatieve vennootschap is met ondernemingsnummer 0477.950.573 die werd opgericht op 8 juli 2002, met als doel het beheer van de 'online rechten' m.b.t. grafische en plastische werken en fotografie en de controle op het gebruik ervan. Er ligt geen bewijs voor dat OnLineArt als beheersvennootschap werd gemachtigd door de minister die het auteursrecht onder zijn bevoegdheid heeft, om hun activiteiten in België uit te oefenen (cf. art. XI.273/17 WER), noch dat zij een onafhankelijke beheersentiteit is (cf. art. XI.273/18 WER). OnLineArt wordt niet vermeld in de lijst van de FOD Economie van de gekende beheersvennootschappen (*FOD Economie, 'Controledienst van de vennootschappen voor het beheer van auteursrechten en naburige rechten', 2023, <https://economie.fgov.be/nl/themas/intellectuele-eigendom/intellectuele-eigendom-rechten/auteursrecht-en-naburige/auteursrechten/controledienst-van-de>*).

De eenvoudige verwijzing op de website van de FOD Economie naar OnLineArt onder de FAQ's verleent aan OnLineArt niet de hoedanigheid van beheersvennootschap.

Wie de leden zijn, is niet duidelijk, noch aan wie de vergoedingen toekomen.

Wat betreft de bewering dat SOFAM en SABAM ‘lid’ zijn van OnLineArt verwijst LANGLEY enkel naar een vermelding op de website van SABAM (cf. conclusie op p. 19). Van een daadwerkelijk lidmaatschap ligt geen bewijs voor. Er ligt evenmin bewijs voor dat de voorgelegde OnLineArt-tarieven 2018 (stuk 5 Langley) door SOFAM en/of SABAM werden goedgekeurd of aanvaard, noch dat deze tarieven werden onderworpen aan een controle door de bevoegde minister. Integendeel blijkt uit de verklaring van SABAM van 21 december 2022 (stuk 10 Langley) enkel dat zij ‘heeft deelgenomen *aan de besprekingen* tussen de verschillende beheersmaatschappijen om het OnLineArt-tarief tot stand te brengen’, maar zij verklaart *“Momenteel heeft Sabam een tarief voor beeldende kunst, met een online component”*, waaruit dient afgeleid dat SABAM dit tarief hanteert en niet het OnLineArt-tarief. SABAM verklaart verder: *“In de toekomst wil Sabam het online gedeelte van haar tarief voor beeldende kunst aanpassen door zo dicht mogelijk bij de voorwaarden en parameters van het OLA-tarief te komen, teneinde de gewenste harmonisatie te bereiken”*, waaruit blijkt dat SABAM als doel *een aanpassing van de eigen tarieven* vooropstelt. Bij een aanpassing van de tarieven, dienen deze gecontroleerd te worden door de ‘Controledienst van de vennootschappen voor het beheer van auteursrechten en naburige rechten’ van de FOD Economie. Dit is tot op heden niet het geval of minstens wordt dit niet aangetoond.

De OnLineArt-tarieven zijn online niet vrij consulteerbaar. De raadpleging van de link <https://onlineart.info/europe-3/> geeft als resultaat: *“Sorry, we’re doing some work on the OnLineArt site”* (vrije vertaling: Sorry, we zijn aan het werk aan de OnLineArt site). De aangifte voor het verkrijgen van een wereldwijde licentie via de website OnLineArt, zoals vermeld in de FAQ van de FOD Financiën is aldus materieel onmogelijk. Er ligt geen enkel bewijs voor, noch is er zelfs maar een aanwijzing, dat de OnLineArt-tarieven daadwerkelijk worden gehanteerd ter bepaling van de vergoeding voor de auteur of auteursrechthebbende. Zolang deze tarieven niet geïncorporeerd worden in de tarieven van SABAM en/of SOFAM en niet werden gecontroleerd door de bevoegde diensten, kunnen deze niet als representatief voor de Belgische markt beschouwd worden.

De eerste rechters wezen er ook terecht op dat de tarieven enkel in het Engels zouden beschikbaar zijn (cf. voorgelegd stuk 5), minstens wordt niet aangetoond dat deze tarieven in de Belgische landstalen beschikbaar zijn.

LANGLEY toont niet aan dat de OnLineArt-tarieven op de Belgische markt relevant of representatief zijn.

Er bestaat geen reden om de schadevergoeding te berekenen op basis van het gemiddelde tussen de tarieven van de verschillende (beheers)vennootschappen (OnlineArt versus SOFAM), nu de OnLineArt-tarieven niet weerhouden worden door het hof.

Het hof weerhoudt de tarieven van SOFAM als aanknopingscriterium om de redelijke en billijke forfaitaire vergoeding te begroten.

- 4.2.9. Zoals hoger uiteengezet, heeft de auteur naast dit schade-element evenzeer recht op vergoeding van andere geleden schade, zoals b.v. schade voortvloeiend uit de vermindering van de inherente waarde van het intellectueel recht waarop inbreuk werd gepleegd en de exclusiviteit die ermee gepaard gaat, de kosten voor het opsporen en bestrijden van namaak en morele schade zoals afbreuk aan de reputatie van de auteur van een werk. Deze schade maakt deel uit van de werkelijk geleden schade, mits die schade is bewezen. (cf. H. VAN HEES, *o.c.*, 710)

Een redelijke en billijke vergoeding komt in Belgisch recht neer op een begroting *ex aequo et bono*. Bij een schadebegroting *ex aequo et bono* dient de rechter er evenzeer over te waken dat enkel de werkelijk geleden schade wordt vergoed.

Bij arrest van 25 januari 2017 van het Hof van Justitie (C-367/15, *Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa”*, ECLI:EU:C:2017:36) werd geoordeeld dat de schadelijder vergoeding van geleden schade kan vorderen, rekening houdend met alle passende aspecten van het concrete geval van een bedrag ter hoogte van tweemaal de passende vergoeding die verschuldigd zou zijn geweest indien toestemming was verleend om het betrokken werk te gebruiken.

Het toepassen van een zogenaamde 200%-regel als richtinggevend criterium voor het vaststellen van een forfaitaire schadevergoeding, houdt in dat de schadevergoeding gelijkgeschakeld wordt aan tweemaal de waarde van het gebruiksrecht van het betrokken intellectuele eigendomsrecht op de reguliere markt, d.i. alsof de vereiste toestemming voor het gebruik zou zijn gegeven. De licentievergoeding die aan een derde aangerekend zou worden voor het gebruik van het intellectuele eigendomsrecht, moet bijgevolg verdubbeld worden om tot het bedrag van de schadevergoeding te komen. De redenering is dat een inbreuk op het intellectuele eigendomsrecht niet mag lonen; de schadevergoeding moet ook een voldoende ontradend effect hebben (S. GEIREGAT, “Auteursrecht op foto van architecturaal werk: bescherming en verhoogde schadevergoeding (winstafdracht)” (noot onder Antwerpen 2 september 2020), *NJW* 2021, (591) 592). Ook de SOFAM (p. 2 “*Tarief SOFAM Tarieven voor de visuele kunsten*” (https://www.sofam.be/dbfiles/mfile/800/808/SAC194_2016_NL_Tarif_Sofam_WEB.pdf)-tarieven gaan daarom uit van de 200%-regel bij een reproductie zonder voorafgaande toestemming (https://www.sofam.be/dbfiles/mfile/800/808/SAC194_2016_NL_Tarif_Sofam_WEB.pdf) (zie conclusie van advocaat-generaal Els Herregodts bij arrest van het Hof van Cassatie van 30 november 2023 – *Juportal ECLI:BE:CASS:2023:CONC.20231130.1N.11*).

Dat die schadevergoeding, naast de vergoeding van de schade van de rechthebbende, ook een ontradend effect heeft voor de inbreukmaker impliceert op zich niet dat het principe van de integrale schadevergoeding werd verlaten en dat die schadevergoeding als een bestraffende schadevergoeding dient te worden gekwalificeerd. Artikel 3.2 van de Handhavingsrichtlijn geeft uitdrukkelijk aan dat de maatregelen, procedures en rechtsmiddelen naast doeltreffend en evenredig ook afschrikkend dienen te zijn (Cass. 13 februari 2012, AR C.11.0432.N – zie A. REYGAERT, “De schadevergoeding bij schending van intellectuele eigendomsrechten op software – De nuance tussen werkelijke schade en concrete schade”, *IRDI* 2024/3, 167, nr. 5). Het ontradend effect doet geen afbreuk aan de vergoedende functie van de schadevergoeding.

Er is principieel geen enkel bezwaar voor de toepassing van een factor of een verhoging op de billijke en redelijke vergoeding zolang de vergoedende functie van de schadevergoeding wordt gerespecteerd (Cass. 30 november 2023, *IRDI* 2024/1; Cass. 13 februari 2012, C.11.0432.N).

Het hof onderschrijft het standpunt dat de verhogingen geen automatisme mogen zijn, maar dienen ingevuld te worden afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval.

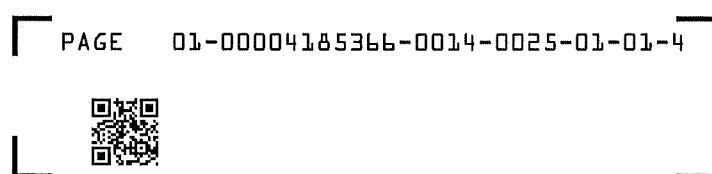
- 4.2.10. Bij de redelijke en billijke begroting van de schadevergoeding kan tevens rekening gehouden worden met de houding van de partijen in kwestie: de schadebeperkingsplicht in hoofde van de beide partijen en de pogingen tot minnelijke regeling voorafgaand aan het inleiden van de procedure in rechte.

3) Toepassing in casu

- 4.2.11. ROULARTA werpt op dat toepassing dient gemaakt te worden van art. XI.335, §1 WER en het bewijs van de werkelijk geleden schade en niet van de forfaitaire vergoeding zoals bepaald in art. XI.335, §2 WER. ROULARTA wijst er op dat dit een sterke afzwakking van de bewijslast conform art. 8.4 NBW vormt, waarbij het voordeliger wordt voor de auteur om geen bewijs bij te brengen van zijn gederfde licentievergoedingen zodat de rechter genoodzaakt is om art. XI.335, §2 WER toe te passen.

Het hof is van oordeel dat voor elke inbreuk afzonderlijk vooreerst dient getoetst te worden of de auteur het bewijs kan leveren aan de hand van concrete stukken, dit in toepassing van art. XI.335, §1 WER.

ROULARTA werpt op dat:

- de foto in kwestie online kan aangekocht worden voor een veel goedkoper bedrag (cf. stukken 5 – 7 Roularta), met verwijzing naar prijzen voor gebruik van gelijkaardige foto's van het viaduct van Millau (stuk 10 Roularta),
- er geen vereiste is om LANGLEY zelf te contacteren gezien de prijzen voor een licentie voor gebruik op een website of voor een print gemakkelijk op diverse websites van derde partijen kunnen teruggevonden en betaald worden,
- de foto in kwestie wordt aangeboden door beelddatabank AWL Images en ROULARTA verkreeg een voorstel om de foto te gebruiken op haar website voor 30,00 euro (stuk 8 – 9 Roularta),
- LANGLEY geen enkel bewijs voorlegt van een toegekende licentie op zijn foto.

LANGLEY stelt dat:

- de werkelijke schade bijna onmogelijk vast te stellen is,
- hij zou nooit toestemming gegeven hebben aan een groot mediabedrijf als ROULARTA om zijn foto te gebruiken,
- voor het bekomen van een licentie het contactformulier op zijn website moet ingevuld worden (stuk 13 Langley), zodat hij zelf het aantal verkochte exemplaren kan controleren en de waarde ervan kan bewaren, terwijl de foto door ROULARTA in het vrije verkeer is terecht gekomen,
- de mogelijkheid tot onderhandelen werd weggenomen,
- hij naast de gederfde licentievergoeding bijkomende schade heeft geleden,
- de stukken 5 en 7 niet de kwestieuze foto van LANGLEY betreffen en betrekking heeft op fysieke aankoop (geen online verspreiding mogelijk),
- een gebruiker de keuze heeft om rechtstreeks bij LANGLEY een licentie aan te gaan, dan wel voor bepaalde foto's via een beelddatabank te gaan, terwijl ROULARTA geen van beide keuzes heeft gemaakt en er bij AWL Images prijs werd gevraagd onder de naam van een natuurlijk persoon.

4.2.12. ROULARTA verwijst naar beelddatabanken waar de foto in kwestie online kan aangekocht worden (cf. stukken 5 tot 7 Roularta).

LANGLEY wijst er op dat de stukken 5 en 7 van ROULARTA niet de foto in kwestie van LANGLEY is en dat er sprake is van het kopen van fysieke afdrucken en niet voor online gebruik.

Het hof stelt vast dat de foto zoals weergegeven op stuk 5 grote gelijkenissen vertoont met de foto in kwestie, maar dat er wel degelijk verschillen zijn (cf. stand van de wolken, weergave landschap). De foto's op stuk 7 en stuk 10 betreffen duidelijk andere foto's.

4.2.13. LANGLEY betwist in conclusies niet uitdrukkelijk dat de foto die via de beelddatabank van ALW Images wordt aangeboden (cf. stuk 6 en 9 Roularta) de kwestieuze foto is.

LANGLEY wierp enkel op dat niet zou aangetoond zijn dat AWL Images over de vereiste rechten zou beschikken.

Het hof acht het aangetoond dat de foto in kwestie werd aangeboden via de beeldbank AWL Images.

ROULARTA wijst er terecht op dat LANGLEY in syntheseconclusies niet langer opwerpt dat AWL Images niet over de vereiste rechten zou beschikken om licenties toe te kennen. LANGLEY blijft wat betreft dit aspect zeer vaag in zijn beweringen en hij geeft geen verduidelijking over de licentievoorwaarden die met AWL Images werden overeengekomen.

Het stuk 6 van ROULARTA vermeldt een prijs voor het gebruik van de foto, maar dit betreft een screenshot van een website 'Discover Images' met verwijzing naar AWL Images. Het stuk 9 van ROULARTA betreft een screenshot van de website van AWL Images. Er werd geen prijs vermeld. AWL Images maakt een onderscheid in 'RM' (Rights Managed) foto's en 'RF' (Royalty Free) foto's (cf. stuk 12 Langley). De prijs voor een licentie voor 'RM' foto's gebeurt via onderhandelingen (rekening houdend met oplage, duur, territorium, grootte van de reproductie, aantal invoegingen in advertenties, aanvullende rechten), terwijl de prijs voor een licentie voor 'RF' foto's een vooraf bepaalde prijs is (zie <https://www.awl-images.com/pricing-and-licencing> en stuk 12 Langley). De foto in kwestie werd door AWL Images aangeboden als 'RM' foto (cf. stuk 9 Roularta), zodat er diende onderhandeld te worden over de prijs.

Dit wordt bevestigd door het e-mailverkeer met AWL Images (stuk 8 Roularta). Het verzoek aan AWL Images gebeurde door 'Jan Janssens' (dit verzoek of een bevestiging ervan wordt niet als stuk voorgelegd). Uit het antwoord van AWL Images kan afgeleid worden dat er onvoldoende informatie werd verschaft en er werd louter verzocht om 'gebruik op een website'. AWL Images ging er mogelijks van uit dat om een licentie werd verzocht door een natuurlijk persoon of minstens dat het verzoek niet uitging van een grote commerciële onderneming zoals ROULARTA. De prijs die werd voorgesteld, kan om die reden niet als voldoende representatief worden beschouwd.

Het feit dat de kwestieuze foto werd aangeboden via een beeldbank bevestigt evenwel dat de auteur, LANGLEY, deze foto zelf niet (meer) beschouwde als een unieke of exclusieve foto (de foto werd gemaakt in 2014). LANGLEY zet in conclusie immers zelf uiteen dat hij zijn foto's aanbood via twee wegen: een licentie te verkrijgen via een beeldbank en een licentie rechtstreeks bij hem te verkrijgen na onderhandeling over de licentievergoeding. Ter zitting bevestigt de raadsman van LANGLEY tijdens de pleidooien dat de exclusieve en waardevolle foto's enkel via de website van LANGLEY zelf worden aangeboden. Dat de foto in kwestie via zijn website werd aangeboden, is niet aangetoond. Integendeel is wel aangetoond dat de

foto werd aangeboden via een beeldbank, met dien verstande dat over de licentievergoeding diende onderhandeld te worden.

Het loutere feit dat LANGLEY geen stukken voorlegt omtrent de licentievergoedingen via de beeldbank, kan evenwel niet leiden tot de ongegrondverklaring van de vordering. LANGLEY kan zijn schade immers bewijzen met alle middelen van recht. De gederfde licentievergoeding betreft immers slechts één onderdeel van de geleden schade. De bewijslast omtrent de omvang van de schade rusten in beginsel op de auteur/auteursrechthebbende, maar het is door het gebruik van de foto zonder eerst toestemming te vragen, dat de mogelijkheid werd ontnomen om zekerheid te verschaffen omtrent wat in de voormelde hypothetische situatie zou gebeurd zijn.

Het hof neemt evenwel voormelde elementen mee in de verdere beoordeling (zie hierna).

4.2.14. Gezien de totale werkelijke schade niet concreet kan begroot worden, wordt de schade door het hof begroot in toepassing van art. XI.335, §2 WER.

Het basisbedrag van de licentievergoeding wordt begroot conform het tarief dat wordt aangereikt door SOFAM.

De eerste rechters oordeelden terecht:

“Aan de hand van de brochure van SOFAM (p. 34) is het basistarief van een foto op internet die volgens de stukken van eiser zelf minder dan 1/16 van de pagina beneemt, voor een publicitaire site 159,64 € (en géén 246,72 €), te verhogen met 50 % voor het aantal maanden dat het op de site stond tot 239,46 €.”.

Het hof weerhoudt voor de berekening van het basisbedrag niet de vermenigvuldiging met het aantal maanden dat de foto daadwerkelijk online zou gestaan hebben.

Zoals hoger uiteengezet, werd de foto aangeboden via een beeldbank. Welke licentievergoedingen LANGLEY is overeengekomen met AWL Images wordt niet verduidelijkt en er worden dienaangaande geen stukken voorgelegd. Bovendien bevestigde ROULARTA onmiddellijk in haar schrijven van 23 oktober 2020 dat zij opdracht heeft gegeven om de foto te verwijderen (stuk 3 Roularta), met bevestiging in het schrijven van 16 november 2020 (stuk 4 Roularta). Dit feit werd vóór de dagvaarding niet betwist, minstens wordt dit niet aangetoond. LANGLEY ging op 25 oktober 2021 over tot dagvaarding, maar zij stelde geen stakingsvordering, niettegenstaande zij thans in conclusie voorhoudt dat de gebruikte foto op 17 maart 2022 nog steeds beschikbaar zou geweest zijn via de link. LANGLEY verwijst hiervoor naar zijn stuk 3, maar dit betreft een outprint van de website van Femmes

d'Aujourd'hui van 10 december 2020. Tot slot merkt het hof op dat LANGLEY niet verduidelijkt hoe zij de 63 maanden heeft berekend (aanvangs-en einddatum), terwijl dit wel een aanzienlijke invloed heeft op de gevorderde bedragen (mede gelet op de gevorderde verhogingen). LANGLEY voldoet niet aan de bewijslast die op hem rust hoeveel maanden de foto daadwerkelijk online heeft gestaan en het gevorderd aantal maanden is manifest overdreven.

Het hof onderschrijft het standpunt van de eerste rechters om de vergoeding te verhogen met 50% voor het (onbepaald) aantal maanden dat de foto op de website stond.

Het hof weerhoudt tevens een bedrag van 239,46 euro als de gederfde licentievergoeding.

4.2.15. LANGLEY vordert een verhoging van 200% voor het onrechtmatig gebruik zonder zijn toestemming.

LANGLEY vordert deze verhoging als vergoeding voor de schending van zijn vermogensrechten, omwille van het ontradend effect en teneinde de rechtspositie van de auteur ten opzichte van potentiële contractpartijen niet te verzwakken en hen niet de mogelijkheid te ontnemen de licentievergoeding te vragen die zij waardig achten voor het gebruik van de foto.

LANGLEY wijst tevens op de navolgende elementen:

- door het gebruik van de foto zonder toestemming daalt de commerciële waarde van de foto,
- de auteur verliest de mogelijkheid om vrij te kiezen in welke context en voor welk gebruik zijn foto mag aangewend worden,
- door de fout kan de foto vrij gekopieerd worden en kwam hij in het vrije verkeer van het internet terecht, gezien er geen beschermingsmaatregelen werden genomen door ROULARTA.

Het hof neemt de navolgende concrete omstandigheden in aanmerking.

De foto werd door LANGLEY ter beschikking gesteld via een beeldbank, zodat de licentievergoeding werd bepaald door de houder van deze databank (in casu AWL Images) en niet door LANGLEY zelf. Welke afspraken hierover tussen LANGLEY en AWL Images werden gemaakt over de vergoeding, wordt door LANGLEY niet verduidelijkt zodat het hof hiermee geen rekening kan houden. Zoals hoger uiteengezet, maakt LANGLEY zelf een onderscheid in het door hem gecreëerd werk en de wijze waarop de respectievelijke foto's ter beschikking worden gesteld. De kwetsieuze foto werd ter beschikking gesteld via een beeldbank, zodat LANGLEY

deze foto zelf een lagere commerciële waarde toebedeelde waarbij hij zelf niet (meer) over de licentievergoeding onderhandelde. Hierdoor beschikte hij evenmin nog over de vrije keuze aan wie, in welke context, voor welk gebruik e.d. de foto kon gebruikt worden, minstens toont LANGLEY niet aan dat deze beslissingen niet toekwamen aan AWL Images (en het voorgelegd e-mailverkeer wijst er op dat AWL Images besliste). Het hof neemt wel in aanmerking dat de waarde van het intellectueel werk werd aangetast gezien de foto door (wijze van) de publicatie door ROULARTA op de website kon gekopieerd worden en vrij beschikbaar was op het internet waardoor mogelijke nieuwe inbreuken mogelijk werden gemaakt.

Het hof weerhoudt een verhoging van 100 % of een bedrag van 239,46 euro.

- 4.2.16. LANGLEY vordert een verhoging van 100% voor het gebrek aan naamsvermelding als morele schade. LANGLEY stelt dat ROULARTA de foto niet alleen heeft gebruikt zonder toestemming, maar heeft nagelaten om de naam van de fotograaf bij het werk te vermelden, zodat hij zelfs niet op indirecte wijze profijt heeft kunnen halen uit de reproductie door bijvoorbeeld naamsbekendheid te verkrijgen.

De naam van LANGLEY werd niet vermeld op de foto, zodat het vaststaat dat zijn recht op vaderschap werd geschonden en hij morele schade heeft geleden. Door het niet vermelden van de naam van de auteur bij de gepubliceerde foto heeft de auteur een kans gemist om als fotograaf een zekere bekendheid te verwerven (C. DECLERCK, "Morele auteursrechten", *TPR* 2009, 941, nr. 191).

LANGLEY werpt evenwel op (cf. conclusie op p. 11 onder randnr. 14) dat hij in geen geval toestemming zou gegeven hebben om zijn foto te laten gebruiken door een groot mediabedrijf als ROULARTA. Deze overweging is van belang gezien LANGLEY op deze wijze geen naamsbekendheid wenste te verwerven gezien hij zich niet wou associëren met ROULARTA.

Het hof weerhoudt een verhoging van 50% of een bedrag van 119,73 euro.

- 4.2.17. LANGLEY vordert bijkomend een vergoeding van 15% met een minimum van 125,00 euro op de toegekende vergoeding. LANGLEY verwijst naar de opsporing en sanctionering van inbreuken op het auteursrecht die aanzienlijke bijkomende kosten veroorzaken om de inning van de wettelijk verschuldigde auteursrechten ten voordele van de rechthebbenden te verzekeren, welke kosten niet gedekt worden door de rechtsplegingsvergoeding.

De bewijslast rust op LANGLEY. LANGLEY vordert de vergoeding van deze schade op forfaitaire wijze maar hij legt geen enkel stuk voor, zoals b.v. de contractuele afspraken met PIXSY. Bovendien beperkte LANGLEY zich voorafgaand aan de procedure tot het vorderen van zeer hoge tarieven, er werd inhoudelijk niet

gereageerd op de standpunten van ROULARTA en evenmin werd gepoogd minnelijk te regelen (zie lager).

De vordering tot betaling van een bijkomende vergoeding van 15% wordt afgewezen als ongegrond.

4) Is er sprake van 'auteursrecht-trollen' en/of rechtsmisbruik?

4.2.18. ROULARTA werpt op dat zij slachtoffer is van 'auteursrecht-trollen', met name van PIXSY, met dien verstande dat de procedure wordt gevoerd vanuit de auteur zelf en PIXSY op de achtergrond blijft, met als doel om vergoedingen te innen die veel hoger zijn dan de gebruikelijke vrijwillige licentievergoedingen.

ROULARTA werpt als afzonderlijk middel op dat LANGLEY zich schuldig maakt aan rechtsmisbruik.

Het middel van ROULARTA dat er sprake is van rechtsmisbruik en het middel inzake de 'auteursrecht-trollen' zijn overlappend in die zin dat ROULARTA aan LANGLEY het rechtsmisbruik o.m. steunt op de praktijk van de 'auteursrecht-trollen'.

LANGLEY betwist dat er sprake is van rechtsmisbruik.

4.2.19. Rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van dat recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon (Cass. 27 april 2020, *TBBR* 2021, afl. 3, 155). De partij die het rechtsmisbruik opwerpt, dient het bewijs te leveren van de relevante feitelijke omstandigheden die getuigen van rechtsmisbruik (Cass. 23 mei 2019, *JLMB* 2021, afl. 5, 192). Bij de beoordeling van het rechtsmisbruik beschikt de rechter over een marginale toetsing.

Doel van het auteursrecht bestaat in de eerste plaats in het verkrijgen van een passende vergoeding voor het gebruik van de beschermde werken.

Uit de arresten van het hof van beroep Antwerpen (cf. stuk 27 - 28 Roularta) blijkt dat de auteurs aangesloten zijn bij PIXSY die hun rechten behartigt tegen de betaling van een vergoeding, waaronder het opsporen van inbreuken, het optreden tegen inbreuken en het verkrijgen van een schadevergoeding. Het is de auteur zelf die optreedt en niet PIXSY. Het aanbieden van diensten aan auteurs om hen in staat te stellen inbreuken op te sporen, een stakingsvordering te stellen en de vergoeding te ontvangen waarop zij recht hebben voor het gebruik van hun werken, ondersteunt auteurs om hun rechten te waarborgen.

ROULARTA maakt niet aannemelijk dat PIXSY als een ‘auteursrechtrol’ dient beschouwd te worden. Er wordt in eerste instantie gevorderd om de auteursrechtelijke inbreuk te staken (dit in tegenstelling tot de zaak met vonnis door de ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent van 3 november 2021 waarbij de beheersvennootschap eisende partij was en als hoofddoel niet het staken van de inbreuk werd weerhouden maar wel het verkrijgen van een vergoeding – stuk 22 Roularta).

Het opsporen van inbreuken waarbij het in de eerste plaats bedoeld is om deze inbreuk te stoppen en om een licentievergoeding te bekomen voor de auteursrechthebbende, met het instellen van een gerechtelijke procedure indien geen minnelijke regeling kan worden bekomen, kan niet gezien worden als rechtsmisbruik. Evenmin kan het als rechtsmisbruik worden beschouwd dat wordt overgegaan tot dagvaarding strekkende tot het verkrijgen van een vergoeding wanneer de inbreuk vrijwillig wordt gestaakt. Door de inbreuk heeft de auteur schade geleden en hij heeft recht op vergoeding van deze schade.

De wijze waarop een auteur deze handhavingsrechten uitoefent, kan rechtsmisbruik uitmaken. Dit kan het geval zijn wanneer er niet voldaan wordt aan de stelplicht in de ingebrekestellingen, er geen redelijke termijn wordt toegekend om te verhelpen aan de inbreuk, er ongepaste of onredelijk hoge vergoedingen worden gevraagd, er geen ernstige pogingen worden gedaan om de zaak minnelijk te regelen e.d.m.

ROULARTA viseert de wijze waarop LANGLEY zijn handhavingsrechten uitoefent.

Het beroep doen op een instantie die zijn belangen verdedigt en waarbij bepaalde afspraken worden gemaakt inzake de vergoeding van de raadslieden en de vergoeding die na procedure toekomt aan de auteur, maakt op zich geen rechtsmisbruik uit.

ROULARTA verwijt aan LANGLEY rechtsmisbruik door:

- via aanmaning door zijn raadslieden oefent LANGLEY druk uit op ROULARTA om vergoedingen te innen die veel hoger zijn dan de gebruikelijke vrijwillige licentievergoedingen en er worden verhogingen toegepast die vaak geen correcte juridische grondslag hebben,
- LANGLEY voldeed niet aan zijn stelplicht (cf. hogere uiteenzetting),
- met het feit dat ROULARTA het nodige deed om na ontvangst van de brief de foto te verwijderen en zo de vermeende inbreuk stop te zetten, wordt geen rekening gehouden, zodat het stopzetten van de inbreuk geen prioriteit is, maar er wordt een inkomstenbron gecreëerd die berust op een schending van het auteursrecht,
- alle hoven besloten in de meegedeelde rechtspraak tot minstens een sterke matiging van hetgeen werd gevorderd en er werd rechtsmisbruik weerhouden,

- bij de toepassing van art. XI.335 WER zou een normaal zorgvuldig en redelijk auteur nooit een vergoeding van meer dan 20.000,00 euro vragen voor het gebruik van een foto waarvoor normaliter nog geen 100 euro wordt betaald.

4.2.20. Het hof verwijst naar de uiteenzetting onder punt 4.2.2 betreffende de stelplicht.

De ingebrekestelling van de raadslieden van LANGLEY voldeed niet aan de stelplicht.

Er werd geen bewijs (noch een begin van bewijs) geleverd dat LANGLEY de auteur was van de kwestieuze foto, noch werd geargumenteed dat deze foto voldeed aan de voorwaarden om auteursrechtelijke bescherming te geniten. In haar protestschrijven heeft ROULARTA dit opgeworpen, maar hierna werd evenmin voldaan aan de stelplicht. Het is pas nadat LANGLEY tot dagvaarding was overgegaan dat voldaan werd aan de stelplicht.

LANGLEY maakt in de aanmaning aanspraak op een schadevergoeding conform de tarieven van OnLineArt, meer verhogingen conform de tarieven van SOFAM, waardoor aanspraak werd gemaakt op zeer hoge vergoedingen die niet in overeenstemming zijn met de gebruikelijke tarieven die worden gehanteerd op de Belgische markt en die door de hoven en rechtbanken niet worden onderschreven. De OnLineArt-tarieven konden bovendien door ROULARTA niet worden geconsulteerd. PIXSY werd er in de rechtspraak herhaaldelijk op gewezen dat er geen enkel bewijs voorligt dat de OnLineArt-tarieven representatief zijn op de Belgische markt, maar er worden geen bijkomende stukken of argumenten naar voor gebracht die tot een ander oordeel zouden kunnen leiden. De vergoeding werd niet met redelijkheid en billijkheid begroot door LANGLEY.

ROULARTA heeft zich onmiddellijk bereid getoond om tot een minnelijke regeling te komen wat betreft een te betalen vergoeding, niettegenstaande LANGLEY niet voldeed aan zijn stelplicht. LANGLEY heeft inhoudelijk op dit verzoek tot minnelijke regeling niet geantwoord en hij bleef volharden in het vorderen van een zeer hoge ongebruikelijke vergoedingen. Er was geen enkele bereidheid om tot een minnelijke regeling te komen, niettegenstaande ROULARTA bereid was om een vergoeding te betalen n.a.v. een redelijk voorstel van LANGLEY.

Het laatste schrijven van LANGLEY dateert (volgens de inhoud van conclusies van partijen) van 30 oktober 2020. LANGLEY ging pas ongeveer één jaar later, op 25 oktober 2021, over tot dagvaarding van ROULARTA. Voorafgaand aan de dagvaarding werd evenmin gepoogd om tot een minnelijke regeling te komen.

Het hof is van oordeel dat LANGLEY kennelijk niet heeft gehandeld zoals een normaal zorgvuldig persoon geplaatst in dezelfde omstandigheden, zodat er sprake is van

rechtsmisbruik. LANGLEY heeft onvoldoende rekening gehouden met de belangen van ROULARTA.

Misbruik van recht wordt gestraft, niet door het verbeuren van het recht, maar door het recht tot zijn normale uitoefening te herleiden of door het opleggen van het herstel van de schade die door het misbruik is teweeggebracht (Cass. 8 februari 2021, *NJW*, nr. 444, 492).

Het gevolg van een misbruik van rechten bij de handhaving ervan kan erin bestaan dat de vergoedingen worden verminderd. Het hof vermindert om deze reden bovenstaand weerhouden bedrag met 20 %, hetzij met een bedrag van 119,73 euro.

5) Concluderend

4.2.21. LANGLEY heeft recht op een vergoeding van 239,46 euro uit hoofde van een gedeelde licentievergoeding, te verhogen met 100% of een bedrag van 239,46 euro als vergoeding voor het onrechtmatig gebruik zonder toestemming en te verhogen met een 50% of een bedrag van 119,73 euro als vergoeding voor het gebrek aan naamsvermelding.

Deze vergoeding ten bedrage van 598,65 euro wordt verminderd met 20% als sanctie voor het rechtsmisbruik.

LANGLEY heeft recht op betaling van een bedrag van 478,92 euro zoals weerhouden door de eerste rechters, zij het deels op andere gronden.

4.2.22. De bovenstaande motivering brengt met zich dat alle overige (desgevallend ondergeschikte) middelen als ongegrond of irrelevant verworpen moeten worden.

5. GERECHTSKOSTEN

5.1. De eerste rechters hebben correct geoordeeld over de gerechtskosten van de procedure in eerste aanleg.

LANGLEY werpt ten onrechte op dat het oordeel van de eerste rechters tegenstrijdig was door enerzijds de vordering gegrond te verklaren en anderzijds LANGLEY tot een deel van de dagvaardingskosten en rolrecht te veroordelen.

De eerste rechters oordeelden dat er sprake was van een roekeloze en lichtzinnige toepassing van de procedure die een reductie van de blootgestelde kosten wettigt. Het hof herneemt de terechte overwegingen van de eerste rechters:

“Eiser heeft van aanvang af een buitenissige vordering gesteld die disproportioneel is met de schade waarop zij daadwerkelijk aanspraak kan maken, die niet verantwoord is, en waarover hij geen overleg wenste te plegen.

Op verzoeken om de vordering cijfermatig te onderbouwen werd geen antwoord gegeven, en evenmin werd ingegaan op het voorstel van verweerster om buitengerechtelijk te onderhandelen over een alternatieve regeling.

Eiser is daarentegen rauwelings tot dagvaarding overgegaan om een kunstmatig opgeschroefde eis gebaseerd op tarieven van een schimmige entiteit, herleid te zien tot een bedrag dat hiervan een fractie is.”

- 5.2. Het hoofdberoep werd ongegrond verklaard, zij het deels op andere gronden. LANGLEY volhardde in de oorspronkelijke vordering, niettegenstaande de rechtspraak in dezelfde zin omtrent de OnLineArt-tarieven, waaromtrent geen bijkomende stukken worden voorgelegd die tot een andersluidend oordeel aanleiding zouden kunnen geven.

Het (beperkt) incidenteel beroep werd afgewezen als ongegrond.

In graad van beroep is er sprake van wederzijds gelijk en ongelijk, zodat er redenen zijn om de kosten om te slaan als volgt.

LANGLEY wordt veroordeeld tot de reeds door haar betaalde bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en hij is gehouden tot betaling van het rolrecht ten bedrage van 400,00 euro.

Het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep wordt bepaald door het bedrag van vordering of van het verweer zoals omschreven in de beroepsakte of, in geval van wijziging van de vordering in de loop van de aanleg, het bedrag van de vordering zoals dit in de laatste conclusie in die aanleg wordt gevorderd (Cass. 10 februari 2022, *P&B 2022*, afl. 3, 109; Cass. 14 december 2012, *Arr.Cass. 2012*, afl. 12, 2850).

De rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op een bedrag van 1.650,00 euro. Deze gerechtskost wordt omgeslagen als volgt. LANGLEY is gehouden tot betaling van 2/3^e en ROULARTA is gehouden tot betaling van 1/3^e.

6. DE BESLISSING

HET HOF,

- verklaart het hoofdberoep door LANGLEY toelaatbaar maar ongegrond.
- verklaart het incidenteel beroep door ROULARTA toelaatbaar maar ongegrond.
- **Bevestigt** het bestreden vonnis van 15 september 2022 van de ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent, zij het deels op andere gronden.
- Veroordeelt LANGLEY tot betaling van de door hem bij de neerlegging van het verzoekschrift reeds vereffende bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en tot betaling van 2/3^e van de rechtsplegingsvergoeding en veroordeelt ROULARTA tot betaling van 1/3^e van de rechtsplegingsvergoeding, in graad van beroep begroot op 1.650,00 euro.
- Veroordeelt LANGLEY tot betaling van de rolrechten hoger beroep van 400,00 euro aan de Belgische Staat, FOD Financiën, die instaat voor de inning ervan.

Aldus gewezen door de **zevende unus kamer**, van het hof van beroep te Gent, zetelend in burgerlijke zaken,
samengesteld uit:

- Silvie Van de putte,

raadsheer, waarnemend kamervoorzitter,

bijgestaan door:

- Marleen Lippevelde,

griffier,

en uitgesproken door de waarnemend kamervoorzitter van de zevende kamer in **openbare terechtzitting van 20 januari 2025**.

M. Lippevelde

S. Van de putte

